

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2002/91/EK IRÁNYELVE
(2002. december 16.)
az épületek energiateljesítményéről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,
tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre, és különösen annak 175. cikke (1) bekezdésére,
tekintettel a Bizottság javaslatára¹,
tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére²,
tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére³,
a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően⁴,
mivel:

- (1) A Szerződés 6. cikke előírja, hogy a környezetvédelmi követelményeket be kell illeszteni a közösségi politikák és tevékenységek meghatározásába és végrehajtásába.
- (2) A természeti erőforrások, amelyek körültekintő és ésszerű hasznosítását a Szerződés 174. cikke említi, közé tartoznak az olajtermékek, a földgáz és a szilárd fűtőanyagok, amelyek alapvető energiaforrások, de egyben a széndioxid-kibocsátás elsődleges forrásai is.
- (3) Az energiahatékonyság növelése fontos részét képezi a politikák és intézkedések azon csomagjának, amely a Kiotói Jegyzőkönyvnek való megfeleléshez szükséges, és a további kötelezettségek teljesítése érdekében minden további programcsomagban meg kell jelennie.
- (4) Az energiaszükséglet kezelése fontos eszköz, amely segítségével a Közösség befolyást gyakorolhat a globális energiapiacra, így az energiaellátás közép- és hosszú távú biztonságára.
- (5) A Tanács 2000. május 30-i és 2000. december 5-i következtetéseivel támogatta a Bizottság energiahatékonyságra vonatkozó cselekvési tervét, és egyedi intézkedéseket írt elő az építőipari ágazatban.
- (6) A lakás- és szolgáltatói ágazat, amelynek legnagyobb részét az épületek teszik ki, a Közösség végső energiafelhasználásának több mint 40%-át képviseli, és folyamatosan bővül; ez a tendencia az energiafogyasztás, így a széndioxid-kibocsátás növekedésével is jár.
- (7) A széndioxid-kibocsátásának energiahatékonyság fejlesztése által való korlátozásáról (SAVE) szóló, 1993. szeptember 13-i 93/76/EGK tanácsi irányelv⁵, amely előírja, hogy a tagállamok az építőipari ágazatban az energiahatékonyság területén programokat dolgozzanak ki, hajtsanak végre és számoljanak be ezekről, most kezd kedvező eredményeket mutatni. Mindemellett szükség van egy ezt kiegészítő jogi eszközre, amely konkrétabb tevékenységeket határoz meg annak érdekében, hogy az energiamegtakarításban rejlő, eddig kihasználatlan nagy lehetőségek elérhetőek legyenek, és a tagállamok ebben az ágazatban elért eredményei közötti nagy különbségeket csökkentsék.
- (8) Az építőipari termékekre vonatkozó tagállami törvények, rendeletek és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/106/EGK tanácsi irányelv⁶ előírja, hogy az épületeket és azok fűtő-, hűtő- és szellőzőberendezéseit úgy tervezzék

¹ HL C 213 E. szám, 2001.7.31., 266. o. és HL C 203 E. szám, 2002.8.27., 69. o.

² HL C 36. szám, 2002.2.8., 20. o.

³ HL C 107. szám, 2002.5.3., 76. o.

⁴ Az Európai Parlament 2002. február 6-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé), a Tanács 2002. június 7-i közös álláspontja (HL C 197. szám, 2002.8.20., 6. o.) és az Európai Parlament 2002. október 10-i határozata (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

⁵ HL L 237. szám, 1993.9.22., 28. o.

- és telepítsék, hogy a használat során alacsony legyen az energiaigény, figyelembe véve a helyszín klimatikus körülményeit és a használókat.
- (9) Az épületek energiateljesítményének további javítására irányuló intézkedéseknek figyelembe kell venniük a klimatikus és a helyi feltételeket csakúgy, mint az épületen belüli klimatikus környezetet és a költséghatékonyságot. Nem sérthetik az épületekre vonatkozó más fontos követelményeket, mint a megközelíthetőség, az elővigyázatosság és az épületek rendeltetészerű használata.
 - (10) Az épületek energiateljesítményét olyan módszer alapján kell kiszámítani, amelyet regionális szinten differenciálni lehet; ez a hőszigetelésen kívül egyéb tényezőket is magában foglal, amelyek egyre fontosabb szerepet kapnak, mint például a fűtés és légkondicionáló berendezések, a megújuló energiaforrások alkalmazása, valamint az épület tervezése. Ez az eljárás, amely olyan képesített, illetve elismert szakértők közös megközelítésén alapul, akik függetlenségét objektív feltételek alapján kell garantálni, hozzá fog járulni ahhoz, hogy a tagállamok számára az építési ágazat energiamegtakarításaira irányuló erőfeszítéseik tekintetében egységes feltételek jöjjenek létre, és az energiateljesítmény tekintetében átláthatóságot fog biztosítani a leendő tulajdonosok vagy felhasználók számára a Közösség ingatlanpiacán.
 - (11) A Bizottság továbbá szabványokat kíván kialakítani, mint például az EN 832 szabvány és a prEN 13790 tervezet azzal, hogy ezekbe bevonja a légkondicionáló rendszereket és a világítást is.
 - (12) Az épületek befolyást gyakorolnak majd a hosszú távú energiafogyasztásra, és ezért az új épületeknek eleget kell tenniük a helyi éghajlathoz szabott minimális energiateljesítmény-követelményeknek. E tekintetben a legjobb gyakorlatot össze kell hangolni az energiateljesítmény növelése szempontjából fontos tényezők optimális kihasználásával. Mivel az alternatív energiaellátó rendszerek alkalmazásának lehetőségei általában még nincsenek teljesen kihasználva, meg kell vizsgálni az alternatív energiaellátó rendszerek műszaki, környezeti és gazdasági kivitelezhetőségét; ezt a tagállamok egyszer végezhetik el egy olyan tanulmány által, amely meghatározza az energiatakarékosági intézkedések sorát az átlagos helyi piaci feltételek mellett, a költséghatékonyság kritériumainak szem előtt tartásával. Az építkezés megkezdése előtt egyedi vizsgálatok kérhetők, ha az intézkedést vagy intézkedéseket kivitelezhetőnek ítélik.
 - (13) Az adott méretet meghaladó meglévő épületek nagyobb felújításait jó alkalomnak kell tekinteni arra, hogy költséghatékony intézkedéseket tegyenek az energiateljesítmény fokozására. Nagyobb felújításoknak számítanak például az olyan esetek, ahol az épület burkolatának és/vagy energetikai berendezéseinek (pl. fűtés, melegvíz-ellátás, légkondicionálás, szellőzés és világítás) felújításával kapcsolatos összes költség nagyobb az épület értékének 25%-ánál, nem számítva a telek értékét, amelyen az épület elhelyezkedik, sem azokat az eseteket, ahol az épület burkolatának több mint 25%-a felújításra kerül.
 - (14) Egy meglévő épület energiateljesítményének javítása azonban nem feltétlenül jelenti az épület teljes felújítását, hanem korlátozódhat kizárólag az energiateljesítmény szempontjából leginkább lényeges és költséghatékony részekre.
 - (15) A meglévő épületek felújítási követelményei nem lehetnek összeegyeztethetetlenek az épület rendeltetésével, minőségével vagy jellegével. Lehetőséget kell adni arra, hogy az ilyen felújításoknál felmerülő többletköltségek a beruházás várható műszaki élettartamához viszonyítva ésszerű időn belül, a becsült energiamegtakarítás révén megtérüljenek.

⁶ HL L 40. szám, 1989.02.11., 12. o. A 93/68/EGK irányelvvel (HL L 220. szám. 1993.8.30., 1. o.) módosított irányelv.

- (16) A tanúsítási eljárást megfelelő programokkal lehet támogatni, hogy a jobb energiateljesítményhez egyenlő hozzáférést biztosítsanak az érdekeltek szervezetei és a tagállamok által kijelölt szerv közötti megállapodások révén; ezeket energiaszolgáltató társaságok hajtják végre, amelyek kötelezettséget vállalnak a meghatározott beruházásokra. Az elfogadott programokat a tagállamok ellenőrzik és nyomon követik, amely elősegíti az ösztönző rendszerek alkalmazását is. Az igazolásnak a lehető legrészletesebben le kell írnia az épület energiateljesítményének aktuális helyzetét, és azt ennek megfelelően felül lehet vizsgálni. A közhivatalok épületeit és a nyilvánosság által gyakran látogatott épületeket kell példaként állítani a környezeti és energetikai megfontolásokhoz, ezért ezekről rendszeresen energiateljesítményre vonatkozó igazolásokat kell készíteni. Az ilyen energiateljesítményre vonatkozó igazolást jól látható helyre kell kifüggeszteni, ezzel fokozni lehet az energiateljesítményről szóló információ széles körű elterjesztéséhez. Továbbá a hivatalosan ajánlott belső hőmérsékletek és a ténylegesen mért hőmérséklet egymás melletti kijelzésével visszaszorítható a fűtő-, légkondicionáló és szellőzőrendszerek helytelen használata. Ez elősegítheti a szükségtelen energiafelhasználás elkerülését, és a külső hőmérséklethez viszonyítottan kellemes beltéri klimatikus feltételek (hőkomfort) fenntartását.
- (17) Az energiateljesítmény növelésének ösztönzése érdekében a tagállamok más eszközöket/intézkedéseket is alkalmazhatnak, amelyekről ez az irányelv nem rendelkezik. A tagállamoknak ösztönözniük kell a helyes energiagazdálkodást, figyelembe véve az épületek használati intenzitását.
- (18) Az elmúlt években a dél-európai országokban nőtt a légkondicionáló rendszerek száma. Ez a csúcsterhelési időszakokban jelentős problémákat okoz, növelve a villamosenergia-költségeket és felborítva az energiaegyensúlyt ezekben az országokban. Elsőbbséget kell biztosítani azoknak a stratégiáknak, amelyek a nyári időszakban javítják az épületek hőtéljesítményét. E célból tovább kell fejleszteni a passzív hűtési technológiákat, elsősorban azokat, amelyek javítják a beltéri klimatikus körülményeket és az épület körüli mikroklímát.
- (19) A kazánok és a légkondicionáló rendszerek képezített szakértők által végzett rendszeres karbantartása elősegíti ezek helyes beállítását a termék-leírással összhangban, így biztosítja ezek optimális teljesítményét környezeti, biztonsági és energetikai szempontból. A teljes fűtőberendezés független értékelése célszerű minden olyan esetben, amikor a költséghatékonyság alapján annak lecserélése jöhet számításba.
- (20) A fűtés, a légkondicionálás és a melegvíz tényleges fogyasztás alapján számított költségeinek a lakóknak történő számlázása hozzájárulhat az energiatakarékossághoz a lakásgazdaságban. A lakók számára lehetővé kell tenni, hogy szabályozhassák saját hő- és melegvíz-fogyasztásukat, ha ezek az intézkedések költséghatékonyan megoldhatók.
- (21) A Szerződés 5. cikkében megállapított szubszidiaritás és arányosság elvével összhangban közösségi szinten kell meghatározni az energiateljesítmény követelményeinek rendszerét előíró általános elveket és annak céljait, de a végrehajtás részleteit a tagállamokra kell bízni, minden tagállam számára lehetővé téve, hogy a saját helyzetének legjobban megfelelő rendszert válassza. Ezen irányelv az említett célok eléréséhez szükséges legkisebb területre korlátozódik, és nem lépi túl a cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (22) Rendelkezést kell hozni annak érdekében, hogy gyorsan ki lehessen igazítani a számítási módszereket, és hogy a tagállamok rendszeresen felülvizsgálhassák az épületek energiateljesítményének minimumkövetelményeit a műszaki fejlődésre,

többek között az építőanyagok hőszigetelő tulajdonságaira (vagy minőségére), valamint a szabványosítás jövőbeni fejleményeire tekintettel.

- (23) Az irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárásokról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal¹ összhangban kell elfogadni,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Cél

Ezen irányelv célja az épületek energiateljesítménye javításának ösztönzése a Közösségen belül, tekintettel a külső klimatikus és a helyi feltételekre, valamint a beltéri klimatikus követelményekre és a költséghatékonyságra.

Ez az irányelv a következőket illetően állapít meg követelményeket:

- a) az épületek integrált energiateljesítményének számítására vonatkozó módszer általános kerete;
- b) az új épületek energiateljesítményére vonatkozó minimumkövetelmények alkalmazása;
- c) a nagyobb felújítás előtt álló meglévő nagy épületek energiateljesítményére vonatkozó minimumkövetelmények alkalmazása;
- d) az épületek energiateljesítményének tanúsítása; és
- e) az épületekben található kazánok és légkondicionáló rendszerek rendszeres ellenőrzése, emellett a 15 évesnél régebbi kazánokkal működő fűtőberendezések felülvizsgálata.

2. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „épület”: falakkal ellátott, fedett építmény, amelyben energiát használnak a beltéri klíma szabályozására; az épület jelentheti az épület egészét vagy annak egyes olyan részeit, amelyeket külön használatra terveztek vagy alakítottak át;
2. „az épület energiateljesítménye”: a ténylegesen elfogyasztott vagy az épület normál használatához kapcsolódóan a különböző igények kielégítéséhez szükségesnek becsült energia mennyisége, amely többek között tartalmazhatja a fűtést, a melegvíz-előállítás, a hűtést, a szellőztetést és a világítást. Ezt a mennyiséget egy vagy több számszerű mutatóval kell kifejezni, amelyek kiszámításához a szigetelést, a műszaki és beszerelési jellemzőket, a kialakítást és a klimatikus tényezőkhöz viszonyított elhelyezkedést, a napsütést és a szomszédos építmények hatását, a saját energiatermelést és más, az energiaszükségletet befolyásoló tényezőket is figyelembe kell venni, beleértve a beltéri klímát is;
3. „az épület energiateljesítményére vonatkozó igazolás”: a tagállam vagy az általa kijelölt jogi személy által elismert igazolás, amely a mellékletben meghatározott általános kereten alapuló módszer szerint számítva tartalmazza az épület energiateljesítményét;
4. „KHV” (hővel kapcsolt villamos energia): az elsődleges fűtőanyagok szimultán konverziója mechanikai vagy elektromos és hőenergiává, az energiahatékonyság egyes minőségi feltételeinek betartásával;
5. „légkondicionáló rendszer”: a légkezelés olyan formájához szükséges valamennyi komponens kombinációja, ahol szabályozható vagy csökkenthető a hőmérséklet, lehetőség szerint a szellőzés, a nedvességtartalom és a levegő tisztaságának szabályozásával kombináltan;

¹ HL L 184. szám, 1999.7.17., 23. o.

6. „kazán”: kazántest és tüzelőegység kombinációja, amely az égés során felszabaduló hőt a víznek adja át;
7. „effektív névleges teljesítmény (kW-ban kifejezve)”: a gyártó által előírt és garantált maximális leadott hő, amely a folyamatos működés során átadható, ugyanakkor megfelel a gyártó által megjelölt hasznos teljesítménynek;
8. „hőszivattyú”: olyan készülék vagy berendezés, amely alacsony hőmérsékleten hőt von ki a levegőből, vízből vagy a talajból, és ezt a hőt bevezeti az épületbe.

3. cikk

A módszerek elfogadása

Az épületek energiateljesítménynek kiszámítására a tagállamok nemzeti vagy regionális szinten a mellékletben leírt általános kereten alapuló módszert alkalmazzák. E keret 1. és 2. részét a műszaki fejlődéshez kell igazítani a 14. cikk (2) bekezdésében említett eljárással összhangban, figyelembe véve a tagállamok jogában alkalmazott szabványokat vagy normákat.

Ezt a módszert nemzeti vagy regionális szinten határozzák meg.

Az épületek energiateljesítményét jól érthető módon kell kifejezni, és tartalmazhat egy CO₂-kibocsátásra vonatkozó mutatót is.

4. cikk

Az energiateljesítményre vonatkozó követelmények meghatározása

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az épületek energiateljesítményére vonatkozó minimumkövetelményeket meghatározzák a 3. cikkben említett módszer alapján. A követelmények meghatározásakor a tagállamok különbséget tehetnek új és meglévő épületek, valamint az épületek különböző kategóriái között. E követelményeknek figyelembe kell venniük az általános beltéri klimatikus körülményeket, hogy elkerülhetők legyenek az esetleges negatív hatások, mint például az elégtelen szellőzés; valamint a helyi körülményeket, az épület tervezett rendeltetését és korát is. E követelményeket rendszeresen, legfeljebb öt évente felül kell vizsgálni és szükség szerint naprakésszé kell tenni, hogy tükrözzék az építőipar műszaki fejlődését.

(2) Az energiateljesítményre vonatkozó követelményeket az 5. és a 6. cikkel összhangban kell alkalmazni.

(3) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem határozzák meg és nem alkalmazzák az (1) bekezdésben említett követelményeket a következő épületkategóriáknál:

- egy kijelölt környezet részét képező épületként, vagy különleges építészeti vagy történelmi értékük miatt hivatalosan védett épületek és műemlékek, ahol a követelményeknek való megfelelés elfogadhatatlan mértékben megváltoztatná ezek jellegzetességét vagy megjelenését,
- istentiszteletra vagy vallásos tevékenységekre használt épületek,
- legfeljebb kétévi használatra tervezett ideiglenes épületek, ipari területek, műhelyek és alacsony energiaszükségletű, nem lakáscélú mezőgazdasági épületek, és olyan nem lakáscélú mezőgazdasági épületek, amelyeket az energiateljesítményről nemzeti ágazati megállapodást kötött ágazat használ,
- olyan lakóépületek, amelyeket évente négy hónapnál rövidebb használatra szánnak,
- szabadon álló épületek, amelyek teljes hasznos alapterülete kevesebb, mint 50 m².

5. cikk

Új épületek

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az új épületek megfeleljenek a 4. cikkben említett, energiateljesítményre vonatkozó minimumkövetelményeknek.

Az 1000 m²-nél nagyobb hasznos alapterületű új épületeknél a tagállamok biztosítják, hogy az olyan alternatív rendszerek műszaki, környezetvédelmi és gazdasági szempontú megvalósíthatóságát, mint például:

- megújuló energiaforrásokon alapuló decentralizált energiaellátási rendszerek,
 - KHV,
 - táv vagy tömbfűtés és -hűtés, ha van ilyen,
 - hőszivattyúk, adott feltételek mellett,
- megvizsgálják és figyelembe veszik az építkezés megkezdése előtt.

6. cikk

Meglévő épületek

A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az 1000 m² feletti hasznos alapterületű épületek nagyobb felújítása kapcsán növeljék az épület energiateljesítményét, hogy kielégítse a minimumkövetelményeket, amennyiben ez műszaki, funkcionális és gazdasági szempontból megvalósítható. A tagállamok ezeket az energiateljesítményre vonatkozó minimumkövetelményeket az épületek energiateljesítményére a 4. cikkel összhangban meghatározott követelmények alapján határozzák meg. A követelményeket meg lehet állapítani a teljes felújított épületre, vagy csak a felújított rendszerekre és alkotóelemekre, ha ezek olyan felújítás részét képezik, amelyet korlátozott időn belül végeznek el a fent említett célokból, hogy növeljék az épület általános energiateljesítményét.

7. cikk

Energiateljesítményre vonatkozó igazolás

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az épületek építésekor, eladásakor vagy bérbe adásakor a tulajdonos, illetve az esettől függően a tulajdonostól a leendő vásárló vagy bérlő energiateljesítménye vonatkozó igazolást kapjon. Az igazolás érvényessége nem haladhatja meg a 10 évet.

A lakásokra vagy a tömbökben külön használatra szánt egységekre vonatkozó igazolások a következőkön alapulhatnak:

- az egész épületre vonatkozó közös igazolás a közös fűtési rendszerrel ellátott tömbökre, vagy
- egy másik, összehasonlítható lakás értékelése ugyanazon a tömbön belül.

A tagállamok a 4. cikk (3) bekezdésében említett kategóriákat kizárhatják e bekezdés alkalmazása alól.

(2) Az épületek energiateljesítményére vonatkozó igazolásoknak referenciaértékeket is kell tartalmazniuk, mint például a hatályos jogi normák és teljesítményértékek, hogy a felhasználók az épület energiateljesítményét ezekkel összehasonlíthassák és értékelhessék. Az igazolásokhoz ajánlásokat kell mellékelni az energiateljesítmény költséghatékony növelésére vonatkozóan.

Ezeknek az igazolásoknak pusztán információnyújtás lehet a célja, és minden jogi vagy egyéb következményeiket a nemzeti szabályokkal összhangban kell meghatározni.

(3) A tagállamok intézkedéseket tesznek annak biztosítására, hogy a 1000 m²-nél nagyobb hasznos alapterületű, a hatóságok, és a sok embernek közszolgáltatást nyújtó intézmények által elfoglalt, így e személyek által gyakran látogatott épületekben egy 10 évnél nem régebbi energiateljesítményre vonatkozó igazolást helyezzenek ki a közönség számára jól látható helyre.

Jól láthatóan jelezhetik az ajánlott és a tényleges beltéri hőmérsékletet, illetve ahol lehet, más fontosabb klimatikus tényezőket is.

8. cikk

A kazánok ellenőrzése

Az energiafogyasztás csökkentése és a széndioxid-kibocsátás visszaszorítása érdekében a tagállamok vagy:

- a) megteszik a szükséges intézkedéseket a nem megújuló folyékony vagy szilárd tüzelőanyagokat használó, 20 kW és 100 kW közötti effektív névleges teljesítményű kazánok rendszeres ellenőrzésére. Ilyen ellenőrzéseket végezhetnek egyéb tüzelőanyagokat használó kazánok esetében is.
A 100 kW effektív névleges teljesítmény feletti kazánokat legalább két évente ellenőrzik. Gázkazánok esetében ez az időszak négy évre bővíthető.
A 15 évesnél régebbi, 20 kW effektív névleges teljesítménynél nagyobb kazánokkal működő fűtőberendezésekre vonatkozóan a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket a teljes fűtőberendezés egyszeri ellenőrzésére. Ezen ellenőrzés alapján, amely magában foglalja a kazán hatékonyságának és az épület fűtési követelményeihez viszonyított méretezésének az értékelését, a szakértők tanácsot adnak a felhasználóknak a kazán kicserélésére, a fűtési rendszer módosítására vagy alternatív megoldásokra vonatkozóan; vagy pedig
- b) a tagállamok lépéseket tesznek annak biztosítására, hogy a felhasználók tanácsot kapjanak a kazán kicserélésére, a fűtési rendszer egyéb módosításaira vagy alternatív megoldásokra vonatkozóan, amelyek közé tartozhatnak a kazán hatékonyságát és megfelelő méretét értékelő ellenőrzések. E megközelítés összehatásának nagyjából egyenértékűnek kell lennie az a) pontban említett rendelkezések hatásával. Azok a tagállamok, amelyek ezt a változatot választják, megközelítésük egyenértékűségéről két évente jelentést küldenek a Bizottságnak.

9. cikk

A légkondicionáló rendszerek ellenőrzése

Az energiafogyasztás csökkentése és a széndioxid-kibocsátás visszaszorítása érdekében a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket a 12 kW-nál nagyobb effektív névleges teljesítményű légkondicionáló rendszerek rendszeres ellenőrzésére.

Ez az ellenőrzés magában foglalja a légkondicionáló rendszer hatékonyságának, valamint az épület hűtési követelményeihez viszonyított méretezésének értékelését. A felhasználók megfelelő tanácsokat kapnak a légkondicionáló rendszer lehetséges jobbításáról vagy cseréjéről, illetve alternatív megoldásokról.

10. cikk

Független szakértők

A tagállamok biztosítják, hogy az épületek tanúsítását, az ezeket kísérő ajánlások megszövegezését, valamint a kazánok és a légkondicionáló rendszerek ellenőrzését független, képesített, illetve elismert szakértők végezzék, akik önálló vállalkozóként is működhetnek, de lehetnek hatóságok vagy magánintézmények alkalmazottai is.

11. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság a 14. cikk szerint létrehozott bizottság támogatásával, az alkalmazás során szerzett tapasztalatok birtokában értékeli ezt az irányelvet, és szükség szerint javaslatokat tesz, többek között a következőkre:

- a) az 1000 m²-nél kisebb hasznos alapterületű épületek felújítására vonatkozó lehetséges kiegészítő intézkedések;
- b) általános ösztönzők az épületekkel kapcsolatos további energiahatékonysági intézkedésekre.

12. cikk

Tájékoztatás

A tagállamok megtehetik a szükséges intézkedéseket, hogy tájékoztassák az épületek használóit azokról a különböző módszerekről és gyakorlati megoldásokról, amelyek az

energiateljesítmény javítását szolgálják. A tagállamok kérésére a Bizottság segítséget nyújt a tagállamok részére ilyen információs kampányok megszervezésében, amelyekkel közösségi programok keretében is foglalkozhatnak.

13. cikk

A keretrendszer kiigazítása

A melléklet 1. és 2. pontját rendszeres időközönként, de legalább két évente felül kell vizsgálni.

A melléklet 1. és 2. pontjának a műszaki fejlődéshez való igazításához szükséges módosításait a 14. cikk (2) bekezdésében említett eljárással összhangban kell elfogadni.

14. cikk

A bizottság

(1) A Bizottság munkáját egy bizottság segíti.

(2) Az erre a bekezdésre való hivatkozás esetén az 1999/468/EK határozat 5. és 7. cikkét kell alkalmazni, ugyanezen határozat 8. cikkének rendelkezéseire is tekintettel.

Az 1999/468/EK határozat 5. cikkének (6) bekezdésében megállapított időtartamot három hónapban kell meghatározni.

(3) A bizottság elfogadja eljárási szabályzatát.

15. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2006. január 4-ig megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) Képesített és/vagy elismert szakértők hiányában a tagállamok további hároméves időszakot kaphatnak a 7., a 8., és a 9. cikk rendelkezéseinek teljes körű alkalmazására. Ha élnek ezzel a lehetőséggel, a tagállamok erről — megfelelő indoklással — és az irányelv további végrehajtására vonatkozó ütemezési tervről értesítik a Bizottságot.

16. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetésének napján lép hatályba.

17. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2002. december 16-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
P. COX

a Tanács részéről
az elnök
M. FISCHER BOEL

MELLÉKLET

Az épületek energiateljesítménye számításának általános keretrendszere (3. cikk)

1. Az épületek energiateljesítményére vonatkozó számítási módszernek legalább a következő szempontokat kell tartalmaznia:

- a) az épület hőtani jellemzői (burkolat és válaszfalak stb.). E jellemzők tartalmazhatják a légzáróságot is;
- b) fűtőberendezés és melegvíz-ellátás, beleértve ezek szigetelési jellemzőit;
- c) légkondicionáló berendezés;

- d) szellőztetés;
 - e) beépített világítóberendezések (főleg a nem lakáscélú épületeknél);
 - f) az épületek elhelyezkedése és tájolása, beleértve a külső éghajlati körülményeket;
 - g) passzív napenergia-hasznosító rendszerek és napsütés elleni védelem;
 - h) természetes szellőzés;
 - i) beltéri klimatikus körülmények, beleértve a tervezett belső klímát.
2. Ahol a számítás szempontjából jelentőséggel bírnak, figyelembe kell venni a következő szempontok kedvező hatását is:
- a) aktív napenergia-hasznosító rendszerek és megújuló energiaforrásokon alapuló egyéb fűtési és villamosenergia-rendszerek;
 - b) a KHV által termelt elektromos áram;
 - c) táv vagy tömbfűtési és -hűtési rendszerek;
 - d) természetes világítás.
3. E számítások alkalmazásában az épületeket a következő kategóriákba kell megfelelően besorolni:
- a) különböző típusú egylakásos családi házak;
 - b) lakótömbök;
 - c) irodák;
 - d) oktatási épületek;
 - e) kórházak;
 - f) szállodák és éttermek;
 - g) sportlétesítmények;
 - h) nagykereskedelmi és kiskereskedelmi szolgáltató épületek;
 - i) egyéb energiafogyasztó épületek.